

Sygn. akt IV U 561/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2019r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jerzy Zalasiński
Protokolant	st. sekr. sądowy Marzena Mazurek

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2019 r. w Siedlcach na rozprawie

odwołania R. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

z dnia 25 czerwca 2018 r. Nr (...)

w sprawie R. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o wysokość renty

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala R. S. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na okres od 30 kwietnia 2018 r. do dnia 30 września 2021 r.

Sygn. akt IV U 561/18

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia 25.06.2018r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. przeliczył ubezpieczonemu R. S. dotychczas pobieraną rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy i ustalił mu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 maja 2018r. do dnia 31 maja 2019r.

W uzasadnieniu decyzji ZUS podniósł, że Komisja Lekarska ZUS stwierdziła, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy.

Od decyzji tej odwołanie wniósł ubezpieczony R. S. wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. W uzasadnieniu odwołania podniósł, iż schorzenia, na które cierpi nie pozwalają mu na wykonywanie jakiegokolwiek pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Uzasadniając swoje stanowisko podniósł te same argumenty co w uzasadnieniu decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił co następuje.

Ubezpieczony R. S. urodzona (...) był uprawniony do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. W dniu 25.03.2018r. wystąpił z wnioskiem o przyznanie prawa do renty na dalszy okres. Po przeprowadzeniu badania lekarskiego Lekarz Orzecznik ZUS stwierdził, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy. Komisja Lekarska ZUS po stwierdzeniu u wnioskodawcy wady wzroku, zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa i obserwacji w kierunku organicznych zaburzeń osobowości u osoby z pierwotnie obniżonym poziomem intelektualnym uznała go za częściowo niezdolnego do pracy. Ustalenia Komisji były podstawą decyzji ustalającej prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 1 maja 2018r. do 30 maja 2019r. Badając sporną okoliczność stopnia niezdolności do pracy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy: neurologa J. S., psychologa L. S. i psychiatry B. G.. Biegli w swojej opinii (k. 14-18v) stwierdzili u ubezpieczonego organiczne zaburzenia osobowości i zachowania u osoby z upośledzeniem umysłowym lekkim, ZZA (od kilku lat w abstynencji), zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne kręgosłupa z zespołem bólowym, torbiel pajęczynówki i wadę wzroku obu oczu. Schorzenia te, zdaniem biegłych, powodują całkowitą, niezdolność do pracy od 30 kwietnia 2018r. do 30 września 2021r.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Odwołanie jest uzasadnione.

Zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 162, poz.1118 ze zm.) "niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu". Jednocześnie w art. 12 ust. 2 ustawy wskazano, że całkowicie niezdolna do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Analiza materiału dowodowego zebranego w sprawie wskazuje, że ubezpieczony spełnia warunek określony w art. 12 ust.2 cytowanej ustawy. Odnośnie tego warunku Sąd podzielił opinię biegłych, ponieważ została wydana przez lekarzy odpowiedniej specjalności po bezpośrednim zbadaniu ubezpieczonego i zapoznaniu się z dokumentacją lekarską. Sąd podzielił wnioski płynące z wyżej omówionej opinii biegłych. Przy ocenie opinii wydanej w rozpatrywanej sprawie Sąd miał na względzie, iż opinia biegłych podlega, jak inne dowody ocenie według art. 233 § 1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji, jak dowód na stwierdzenie faktów, na podstawie kryterium prawdy i fałszu. Zgodnie z art. 233 § 1 kpc, Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego. Sąd nie jest związany opinią biegłego i ocenia ją na równi z innymi środkami dowodowymi w ramach swobodnej oceny dowodów.

W ocenie Sądu, dopuszczalne było oparcie rozstrzygnięcia na wnioskach z opinii biegłych, którzy uznali, że R. S. jest osobą całkowicie niezdolną do pracy. Wnioski opinii zostały oparte na zebranej w sprawie dokumentacji lekarskiej oraz badaniu wnioskodawcy. Sąd Najwyższy wyjaśniał w przeszłości, że do dowodu z opinii biegłego nie mogą mieć zastosowania wszystkie zasady prowadzenia dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 kpc, a zatem sąd nie jest obowiązany dopuścić dowód z opinii kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia nie jest korzystna dla strony (wyrok SN z dnia 15 lutego 1974 r., II CR 817/73, Lex nr 7404). Żądanie ponowienia lub uzupełnienia dowodu z opinii biegłych jest bezpodstawne, jeżeli sąd uzyskał od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania (wyrok SN z dnia 10 września 1999 r., II UKN 96/99, OSNAPUS 2000, nr 23, poz. 869). Wielokrotnie też Sąd Najwyższy stwierdzał, że potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii oraz, że nie uzasadnia przeprowadzenia dowodu z opinii kolejnych biegłych lekarzy sądowych przekonanie ubezpieczonego o utrzymującym się stanie inwalidztwa (wyroki SN z dnia 4 sierpnia 1999 r., I PKN 20/99, OSNAPiUS 2000, nr 22, póż. 807, z dnia 14 maja 1997 r., II UKN 108/97, OSNAPUS 1998, nr 5, poz. 161).

Zdaniem Sądu w realiach niniejszej sprawy nie występowały okoliczności, które przemawiałyby za dopuszczeniem kolejnych opinii biegłych lekarzy, gdyż wszystkie niezbędne zagadnienia zostały wszechstronnie wyjaśnione w opinii już w sprawie sporządzonej.

Opinia ta jest zupełna, jasna, zaś zawarte w niej stwierdzenia są kategoryczne. Biegli w sposób wyczerpujący i skrupulatny dokonali oceny stanu zdrowia opiniowanego, zaś wynikające z przeprowadzonych badań przedmiotowych i podmiotowych wnioski mają walor dowodowy. Podnieść należy, iż przy ocenie opinii biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (wyrok SN z 13 października 1987 r., II URN 228/87, PiZS 1988/7/62). Biegli zasadnie wskazali, że stan zdrowia R. S. kwalifikuje go do osób całkowicie niezdolnych do pracy. Ubezpieczony do dnia 30.04.2018r. miał stwierdzoną całkowitą niezdolność do pracy. Obecnie zdolności do pracy, nawet częściowo nie odzyskał.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na mocy art.477¹⁴par.2 kpc orzekł jak w wyroku.